

ooo

- Ана! Колко е 2 плюс 2? Кажу ми, де! – питаха я настървено децата.
- Четири! – отговаряше светкавично. – Нали вече ви казах?! Четири, четири, четири! – обръщаше се, затъртяше крачетата, повтаряйки си наум цифрата и тихо сядаше на столче в най-отдалечения ъгъл на стаята, до прозореца.

Още след първите дни в детската градина другите разбраха, че може да смята, все очакваха и тайно се надяваха да сбърка. Скупчваше се и си шушукаха, сочеха я с пръст. Наричаха я магьосница, вярваха, че владее зли сили, как иначе може да знае толкова много. Тя ги наблюдаваше тайно от своето ъгълче и се чудеше какво не разбират, всичко бе ясно и просто. Математиката подреждаше света на Ана – не поднасяше за обяд боб яхния или мляко с ориз за следобедна закуска, отмерваше точно в игрите, посочваше честно победители и победени. Навсякъде около нея летяха цифри, знаците за изваждане и събиране се премятаха във въздушни салта и тя не проумяваше защо това бе толкова ясно сякаш само за нея.

- Кажу ми най-голямото число! Кое е? – подкачаха я децата в опит да отложат съня.
- Няма такава.
- Не може да няма! Има! Защо да няма?!
- Защото винаги може да се прибави едно.

Големите числа я удивляваха. Записваше ги в малка тетрадка у дома, а после плъзваше откъснатите листове по масата и наблюдаваше как един по един политат бавно надолу, отвъд ръба. Обичаше да прави хартиени самолети и съставяше задачи спрямо цифрите, които се виждаха най-отпред. Математиката стесняваше света, караше я да се чувства удобно в ъгъла на детската градина. Вместо да ги яде, на обяд вземаше късчета хляб и ги броеше, докато се засити. Пийваше вода и редеше хлебни топчета в изчисления, а когато станеше време да я вземат от детската градина, тръгваше с празен стомах и глава, пълна с математически драскулки.

Винаги оставаше последна. Когато видеше през прозореца как майка ѝ приближава, ставаше внимателно от столчето, сваляше пантофите и пъхваше крачетата в обувките. Искаше да е спретната и готова, да не закъснява, да не се налага да я чакат. За разлика от повечето деца, които тичаха, Ана не бързаше, не беше твърде въодушевена или нетърпелива. Вървеше спокойно, поздравяваше вежливо, подаваше буза, за да получи целувка. Вкъщи майка ѝ се затваряше с продуктите в кухнята, за да приготви вечеря, докато Ана събличаше и подреждаше дрехите си на стола, а после лягаше и опъваше крачетата. Гледаше към тавана, където танцуваха единици, седмици, осморки, деветки. Бавно затваряше очи и политаше нагоре.

ooo

- Амир! Амиир!!!
- Защо викаш, Ширин?
- Башар те чака, иска да говори с теб.
- Колко е часът?
- Минава три.

Мъжът седи приведен, с ръце впити в коленете, черните му очи гледат пода, тежестта на нощта е превила гръбнака му на две.

- Няма те от седмици, Башар, а сега идваш по тъмно? Какво се е случило?
- Уреждах пътуването на семейството. Заминаваме след съмване.
- Къде?

- Сирия я чака война. Имаш четири деца, Амир, голяма фамилия, трябва да бягате!
- Саид тъкмо завърши училище, близнаците са на 15, а Самира...
- Дойдох да те предупредя – ти си най-добрият ми приятел.
- Не можем да тръгнем просто така, баща ми е болен.
- Скрив документи, пари. Не вярвай на никого.

Мъжът пристъпва назад, безшумните му крачки бързо стигат дървената врата. Преди да докосне дръжката и пръстите плътно да я обвият, се обръща.

- Сбогом, братко!

Изстрелът отеква глухо - куршумът, потънал в тялото му, не се вижда, нито стрелецът.

Войната застига и дома на Амир в Хомс, Западна Сирия. Ден след ден кварталът му се разрушава, хората напускат домовете си или се крият в подземията, докато премине опасността, за да се завърнат обратно в несъборените стаи. Военните поемат контрола и започват да издават заповеди през няколко минути. Дните на обсада преминават в денонощия, после – в седмици. В Хомс, приеман за *столица на революцията*, отвличанията и убийствата вече не са възможна опасност, а реалност. Едни попадат в затвора, други изчезват. Независими международни организации наричат случващото се *кризата в Сирия*, а ООН настоява за политическо споразумение. Съседните граници се подсигурият или затварят напълно.

Амир слуша баща си, който диша на пресекулки. Самира брои питките, момчетата са тихи. След всяка бомба Ширин събира разрушеното на купчини и запълва дупките с парцали. Никога не поглежда навън.

ooo

Вечерта, в която Ана стана на шест, баща ѝ реши да ѝ покаже звездното небе. Беше ѝ подарил ръчно направен телескоп, едно от последните му творения. Като майстор любител, той постоянно измисляше и сглобяваше всякакви неща. Апартаментът едва побираше многодетното семейство – Ана имаше още две сестри, родени през една година, и с родителите на майка ѝ при тях през зимата, място за хобито му там просто нямаше. Затова той трупаше всичко в колата, а старият фолксваген побираше разни инструменти, пружини, телчета, какви ли не елементи от стомана и метал.

Онази вечер небето беше ясно и Ана за пръв път видя светулки. Баща ѝ вече я беше научил да брои до 100 и на нея ѝ се привидяха пърхащи в тъмнината искри, които се групират в нули. Оттогава нагласяше телескопа така, че винаги да се получава и някоя цифра сред нулите, които виждаше.

За друг рожден ден ѝ измайстори микроскоп: с помощта на леща, изхвърлена от стар училищен кабинет, окуляр и тръба, най-отдолу инсталира лампа. Беше странно изобретение, с което особено много се гордееше. Ана се заседяваше дълго над него, вперила око в малката кръгла дупка. Наблюдаваше цифрите в старите учебници по математика: числата превръщаха страниците в подвижни картини. С дни стоеше надвесена. Често забравяше да яде, а нощем се будеше нетърпелива и на пръсти се домогваше до малката масичка, където бе разположена странната инсталация. Никой в квартала нямаше подобна апаратура. Микроскопът заемаше почетно място в ъгъла на големия коридор, на малка стойка с ниско столче отпред. Само когато Ана се взираше през отвора на този уред, тъмнината се разсейваше и пред погледа ѝ засияваше. У сестрите ѝ липсваше нейното увлечение по числата и след първоначалните им опити да гледат куклите си под микроскопа, те се отказаха. Ана се сдоби със свят изцяло на нейно разположение – необятен и независещ от настроенията и прищевките на голямото ѝ семейство.

Амир не излиза на улицата след Башар, краката му се парализират, сякаш земята под него се е превърнала в лепкава кал. На прага се разполага спомен от детството, Амир затваря очи. Малко момче е, не разбира, че някои от децата, с които играе, са бедни, окъсаните им дрехи не му правят впечатление, защото винаги са чисти, с пригладени коси и бели зъби. От онова, което баба му шушука със съседката, разбира, че невинаги имат какво да ядат. Често го пращат да им носи храна. Живеят в приземните етажи, стаите им са тъмни, вътре не влиза достатъчно светлина. Един ден взема фенерче от стаята с инструменти на баща си и го подарява на Башар. По-късно родителите му казват, че на всеки може да се случи да изпадне в нужда, съдбата на хората е непостоянна, и е хубаво, че той помага. После заедно събират стари дрехи и играчки и го пращат да им ги занесе.

Той тайно взема най-новите си обувки, подарък са за рождения му ден, и ги слага най-отдолу, за да не види никой. Тича бързо, иска веднага да отнесе пакета, няма търпение Башар да ги премери.

Амир все още е на прага, иска да отиде при Башар, но не може да помръдне. Друг спомен връхлита неканен, светът се пречупва, връща го назад: улицата е същата, но светла и изпълнена с глъч. Старият квартал на Хомс диша – гласове на съседи, викове от сергии, смях на деца. От балконите на каменните къщи висят килими и пране, старци седят на сянка и пият чай от малки стъклени чашки, обсъждат цените на домати и зехтина, спорят за футбол. Продавачът на фалафел е запалил огъня, а мирисът на нахут и кимион се смесва със стара песен във въздуха на Фейруз. Времето се движи бавно, щедро. Слънцето пада ниско над покривите, разлива се по изронения камък като мед, пясъкът блести. Мирише на топли питки, на пълнени тиквички, на кафе с кардамон и на сапун с портокалов цвят. Майка му току-що е измила стълбището и водата се стича по улея към улицата, събира се на малки локви, в които небето се оглежда ясно и синьо. Птиците се вдигат наведнъж като облак, после пак се спускат...

– Амир, Амийир! – гласът на майка му е мек, но категоричен. – Какво гледаш все там горе? От небето няма да падне храна. Ела да ми помогнеш. Оризът трябва да се почисти, да се налее прясна вода, хайде, моето момче.

Разсеян е, не чува. На 13 е.

– Синко, Амир! – баща му разрошва буйната му коса, разсейва го. – Не можеш да ги стигнеш, птиците. Никой не може, дори и аз.

Ана беше най-високата сред децата в детската градина. Движеше се приведена, чувстваше се като жираф, срамуваше се. Никога не бе искала да привлече внимание. Щом някой родител идваше да прибере момиченцето или момченцето си, очите му попадаха първо върху нея. Тя постепенно спря да се озърта. Не ставаше и от столчето, не искаше да пораства, предпочиташе да остане завинаги в ниското.

Погледът ѝ шареше пода с цифри. Рядко гледаше нагоре. Представяше си, че ако се изправи на пръсти, ще стигне небето, където сигурно бе пълно с жирафи като нея. Когато изписваше числа, нарочно ги удължаваше по краищата. Трябваше да приличат на нея.

Всяка събота майка ѝ я водеше на сладкарница. Това беше нейният начин да ѝ благодари, че е дете, което не създава проблеми. Обличаха се официално и излизаха рано. Държаха се за ръце, прегръщаха се.

Ана обичаше тези дни, когато майка ѝ ѝ беше с нея и светът не я крадеше. Искаше да задържи вниманието ѝ по-дълго, втрещаваше се срещу ѝ – в точка някъде между носа и челото, изкължаваше лицето ѝ с въпроси. Словесните куршуми я правеха

уверена, освен че владееше цифрите, можеше да упражнява власт върху човек. Дори не изчакваше майка ѝ да отговори, преди да я обстреля със следващия въпрос. Питаше за всичко, но най-често за големи неща като щастие, красота, мечти – за тях майка ѝ говореше дълго, а Ана не се притесняваше, че стърчи с една глава над връстниците си.

На път за вкъщи всичко се променяше. Улиците се смаляха, хората вървяха в тесни пролуки, лицата им се изменяха – сгърчени носове, увиснали бузи, удебелени клепачи, набраздени чела. У дома Ана се втурваше бързо към учебниците, решаваше задачи отново и отново, заспиваше късно. Майка ѝ липсваше – времето от неделя до събота нямаше сечение.

Постепенно математиката – с нейните числа, измервания на пространства и количества – се превърна в патерица на Ана в училище.

– Моля те, реши ни задачите! Нищо не разбираме – съучениците ѝ я преследваха.

Тя вече не седеше в ъгъла, а на първия чин, до вратата. Рядко оставаше сама в междучасията – все някой имаше нужда от помощ. За разлика от детската градина, тук се чувстваше на място. В училище беше лесно, всичко се свеждаше до наизустяване – фотосинтезата на зелените растения, периодичната таблица на елементите, различните видове въглища. Ана се приспособяваше бързо, надграждаше предпазливо, отстояваше концепции спрямо множество скучни, но задължителни образователни стандарти. И докато изпадаше във възторг заради особената последователност от прости деления, умножения, събирания и изваждания, изкарваше едни от най-високите резултати на състезания и олимпиади.

Объркваха я само заръките на майка ѝ – за ютията, когато се налагаше да я включи в контакт и трябваше задължително да я постави перпендикулярно на дъската за гладене, или за тефлоновия тиган, който изискваше да е върху работещ котлон, за да произведе тестено изделие, или пък за кърпата за прах, чието място Ана постоянно забравяше и я сгъваше редом с хавлиите.

В стаята ѝ цареше безпорядък, но тя винаги намираще, макар и не веднага, черната блуза с висока яка, подчертаваща по особен начин склучването на веждите ѝ в средата на челото. Това беше важно заради авторитета и сериозността, които се отразяваха в огледалото, щом погледнеше в него. Майка ѝ се научи да чука на вратата, преди да влиза в стаята, предотвратявайки възможна криза в отношенията им, и след дълги години в опити да я закали с домакински навици, най-накрая се примири, че по нищо няма да прилича на нея.

ooo

Уроците му тежаха – искаше все да играе навън. Затова Амир много внимаваше в часовете и се стараяше да запомня всичко още в училище.

– Кога чете това дете? – цъкаше с език баща му и клатеше глава.

– Остави го, хубави оценки му пишат. Умно е момчето ми! – отговаряше майката и пъхаше кубчета захар в чантата. Беше най-малкото ѝ дете, дошло по никое време.

– Докога ще учи? Трябва да знае как да работи, къща ще храни един ден, жена и деца ще гледа.

Майката на Амир вярваше, че този неин син ще бъде различен. Беше на 41 години, когато го роди. Съседките ѝ се подиграваха, но тя го доведе на този свят с ентузиазъм и с ясното съзнание, че като е за последно, всичко трябва да се помни, да бъде безпогрешно. Още докато беше бременна, започна да си води записки. Позабравила кога, какво и как бе станало за пръв път с другите ѝ деца, старателно отбелязваше основното с Амир – първото зъбче, дозите дневна и нощна кърма, ранното прохождение, ръста и теглото, различните видове храна спрямо възрастта. Беше ходила на училище за кратко и затова в записките ѝ имаше много рисунки – Амир на колело,

Амир усмихнат или сърдит, Амир заспал на масата в края на вечерта, Амир с торта пред себе си и куп роднини отзад, той духа свещичките, очите му – ококорени като глобуси.

Родителите му имаха ясно разпределени задължения – тя се грижеше за децата, той осигуряваше прехраната. Всички се събираха около масата сутрин и вечер. Майка му я отрупваше с димящи ястия от ориз и месо, ароматни разядки и лабне¹, а децата нетърпеливо душеха питките преди да бъдат поднесени. После миеше чинии и бършеше подове, докато баща му пиеше чай и пушеше. Амир мислеше баща си за всемогъщ, Великан. С големите ръце, които все го подхвърляха във високото.

Всеки петък баща му го водеше с колелото да гледат птиците на площада. Беше мълчалив човек, сериозен, с подредено ежедневиe. Като малък Амир често се сравняваше с него. С времето постепенно се вплете в мъжката нишка на семейството – братя, чичовци, дядовци, братовчеди, съседи – имаше толкова много мъже около него, щеше да е лесно да стане един от тях.

Ходеха в Дамаск веднъж годишно, в Латакия прекарваха само няколко дни на почивка, а в Хама посещаваха роднини. Веднъж отидоха и до старинния град Алепо.

Семейството на Амир пазаруваше на едро за месец напред. Той ги наблюдаваше през прозореца как се прибират, натоварени с пакети нахут, червена леща, подправки. Учеше на пода, с гръб, подпрян на вратата. Искаше да спре шумовете отвън, ученето да го обсеби. Къщата винаги беше пълна, стаите светеха. Очакваше майка му да го извика за вечеря. Представяше си дългите ѝ поли, които я носят към стаята, фините ръце, които натискат дръжката на вратата. Понякога баща му го заварваше така, седнал на земята, с тетрадки и учебници върху сгънатите колене. Не казваше нищо, мислеше, че това е система за по-добро запаметяване на уроците. После се придвижваше бавно към другите стаи, обичаше да наглежда всичките си деца.

Не вечеряха сами, масата им винаги беше отрупана – и с храна, и с хора. Къщата, покрита с какви ли не орнаменти и детайли, изобилстваше от глъч. Кадаифът на познатите пространства оплиташе всички и изпълваше Хомс със семейства от най-различни възрасти и с много деца. За да не изчезне нещо, го повтаряха, само така можеше да се запази във времето напред. Амир обичаше този свят, който старите предаваха на по-младите, без да го напускат. Когато умираха, завивките се сменяха, за да бъдат направени деца в същите легла.

ooo

Удвоената сила на сестрите ѝ принуждаваше Ана винаги да отстъпва. А те я намираха за странна, твърде различна от тях.

Майка им се ядосваше и ги караше да се извиняват. Не след дълго те забравяха за препирните, а Ана методично пресмяташе наум колко дълго са се карали и времето преди да се сдобрят – трябваше да има закономерност, която да описва как и защо нещо следва определен ред. Вярваше, че математиката може да поправи всичко, нямаше съмнения в това. Така, както и в правилата, според които между всеки две точки може да се прокара права линия и всички прави ъгли са равни помежду си.

Родителите им записаха по-малките в един клас – едната тръгна с година по-рано на училище. Работеха до късно и често молеха Ана да ги взема след часовете. Тя не искаше да остане дълго на детската площадка, трябваше да учат, времето беше малко, а уроците се трупаха. Неохотно се предаваше още след първия им набег:

– Како, нека да поиграем, още е светло!

И докато сестрите ѝ се мятаха от люлките на пързалките, Ана отваряше раниците им и преглеждаше тетрадките. Опъваше прегънатите страници, изяждаше

¹ Млечен продукт, наподобяващ крема сирене, популярен в арабската кухня. Бел. ред.

остатъците от закуските, натъпкани на дъното, и слагаше капачките на химикалките, за да не протече мастило. След вечеря гледаха телевизия, докато Ана им решаваше задачите.

После пишеше своите домашни до среднощ. Купиха допълнителна настолна лампа, защото искаше винаги да ѝ е светло. При най-дребната грешка или нечетлив почерк преписваше всичко отначало. На 12 години сложи първите си очила. Бяха с дебели черни рамки, правеха ѝ рани зад ушите.

Учеше непрестанно. Когато умората я застигаше, влизаше в банята и оставаше дълго под душа. Заклучваше се, докато сестрите ѝ тропаха по вратата и викаха да излиза, а тя изправяше глава, затваряше очи и чакаше водата да отмие всичко – и шума, и властта на по-малките.

Виковете се превръщаха в истерия, дотърчаваха родителите, стълпотворението нахлуваше през долния процеп на вратата. Майка им слагаше пръст пред устата си в знак за мълчание, шептеше нещо за хормонални промени, ръкомахаше, въздухът узряваше в напрежение.

Най-накрая Ана излизаше, омотана с хавлиени кърпи. Не обръщаше внимание на никого. Продължаваше да учи със слушалки, под звуците на концерти за пиано и цигулка. Често рецитираше на глас, беше ѝ по-лесно да запомня така, заобикаляйки реалността – и сестрите, и родителите, и търкалящите се по пода дрехи, тетрадки, химикалки.

ooo

В училище учеха много физика. Атоми, молекули, елементарни частици, време, материя, скорост, формули, началото на нещата, краят. Амир носеше впит по тялото панталон, не подстригваше косата си често, не искаше да се вижда пъпчивото му и все по-розовеещо лице. В училище всички се променяха, изкривяваха се, наместваха се, масата по скоростта буташе телата.

Порасна с цяла глава за няколко месеца. Носът му изтъня, очите хлътнаха навътре и се смалиха. Изпълни се с вътрешни шумове и странни външни проявления. Тялото му стана враг. Заспиваше трудно, до ранни зори се мяташе неспокойно в леглото като риба, изхвърлена на брега. Очите му шареха трескаво, крайниците, заредени с напрежение, бяха готови да реагират мигновено на всичко.

Докато смучеше кубчета захар, Амир се втрещваше в падащо от дърво листо, в рееща се във въздуха снежинка, в отскубнало се перо на птица. Онова, което се изплъзваше, му беше най-интересно. Обичаше да наблюдава отделянето, чувстваше покой.

По-късно разбра, че всичко, което се изплъзва, изчезва и започна да търси начини да го задържи. Забелязваше как по лицето на майка му се скупчват все повече бръчки и за рождените дни вече ѝ подаряваше различни кремове и маски. Често хващаше ръцете на баба си, за да се увери, че кожата не е суха и тикаше в ръцете ѝ кутията с крем. Още помнеше суровия поглед на баща си, когато му каза да сресва косата си назад, защото го прави младолик. Искаше да забави остаряването на всички в семейството, за да не изчезне животът такъв, какъвто го познаваше.

Тялото му започна да се променя, постоянно беше ядосан, искаше да крещи и да бяга, не разбираше какво чувства. Един ден в училище се сби с Башар – нарочно му направи забележка за пъпките по лицето, за да го провокира. В края на часовете извади от чантата си всички събрани кубчета захар и му ги даде, а на път за вкъщи плака.

Заради бързия растеж всичко го болеше. Не усещаше мускулите като част от него, само напрежението ги придържаше към костите, все едно бяха отделен организъм. Постоянно изпитваше вина, беше му трудно да се извинява. Ако направеше нещо

нередно, бягаше. Искаше да е различен, да живее в каквото и да е тяло, само не и в собственото си.

От кубчетата захар на майка си се превъзбуждаше още повече. Тя го наблюдаваше и все ходеше да го прегръща, сякаш можеше да спре промените. Баща му го караше да му помага в работилницата, където го чакаше всеки ден след училище. Показваше му инструменти, поверяваше му дребни задачи, изпращаше го за храна до къщата. Амир провидя светлина в края на тунела – знаеше, че един ден ще я достигне и ще се измъкне, без да разбира защо, искаше да изхвърли, подобно на змия, кожата на света, който го затискаше.

Страхуваше се да не стане като другите, не искаше просто да подражава на някого, паникьосваше се. Виждаше как по-големите му братя си губят ума по разни момичета и се заричаше никога да не се влюбва. На връщане от училище вървеше с поглед, забит в земята. Само при мисълта някой да упражнява власт върху него се изчервяваше. Стремеше се към самодостатъчност. Ако не разбираше нещо, не питаше, а отиваше в библиотеката и сам търсеше информация. Ядосваше се, когато му даваха напътствия, а като малък често му се случваше. Мълчеше и стискаше юмруци, искаше да стане голям мъж, да се отдели от всички и всичко, поставящо го в нелепи ситуации.

Най-много се дразнеше, когато баща му вдигаше майка му от масата – я да му донесе студена вода, защото налятата вече се беше стоплила, я за още питки или ориз. Краката на Амир пружинираха и той слагаше ръце върху тях, за да ги успокои, да не хукнат да се месят в бита на родителите му. Когато и по-големите му братя започнаха да я принуждават да им носи по нещо, стана още по-гневен. Тогава вече не можеше да се сдържи, втурваше се към кухнята и с безмълвен ропот примъкваше нужното.

ooo

С времето моментите на сближаване между сестрите започнаха да се появяват все по-често и неочаквано – изненадващи като пролетен дъжд.

- Како, моля те, помогни ни! Трябва да ни измъкнеш!
- Какво сте направили?
- Нищо...
- Истината?
- Взехме пари от портфейла на татко и казахме, че си ти, но той не ни повярва и иска да ни накаже да не излизаме цял месец!
- Правилно.
- Но...
- Какво искате от мен?
- Ще говориш ли с него? Един месец е толкова много. А и вече се извинихме, няма да се повтори.
- За какво ви трябваша парите?
- За нищо.
- Истината?
- За грим и червила.
- Още сте много малки за такива неща, нямате нужда от тях.
- Ама ние щяхме да дадем и на теб.
- Добре, ще говоря с него.

Баща им склони да намали наказанието наполовина. Все пак купиха грим и когато оставаше сама въщи, понякога Ана тайно го пробваше в банята, а после триеше до червено клепачите и устните си. Искаше да заличи следите, чудеше се откъде ѝ бе хрумнало, че може да е красива. *Умните момичета рядко са хубави*, казваше една от учителките. Понякога Ана си припомняше думите ѝ, чувстваше, че се променя, а не

искаше, страхуваше се. Всичко трябваше да си остане постарому, иначе нито едно изчисление не излизаше правилно.

ooo

Амир прави първа крачка към Башар, още една... После много.

Усеща всичко накуп. Първо идва страхът. Чува стъпки, не го изпреварват, следват го. Започва да тича. Някой го сграбчва. Крещи. Не е той, някой друг е, в опасност като него, умира. Той продължава да вика, значи още е жив. Отваря очи, нищо не се вижда. Кляка в ниското, все същата мъгла. Ляга долу.

Неговата земя е, но е друга. Взема страха му. Взема всичко, което му е дала...

Протестите продължават – месец, два, три. Сирия е оръжия, ранени, убити. Безкрайността в математиката е нескончаема последователност от числа. Амир иска числата да имат край, отказва да повярва на заложената в тях безкрайност.

Знае, че в разширената реална ос безкрайността се появява като особена крайност – точка, по-голяма от всяко реално число. Тя служи като инструмент, чрез който математиката описва процеси, които никога не приключват: безкрайно много събираеми, редове и граници, стремящи се към невидимо далечни стойности, и анализ на безкрайно малки величини, които карат непрекъснатото да разкрива своята фина структура. Сириецът прелиства дебелите книги, наизустява цитати.

Това е начинът на Амир да обясни и отхвърли войната – отказва да повярва, че злото е закодирано в човешкото сърце, че не е екзистенциално.

В Хомс снарядите падат по няколко в минута. Войниците мародерстват, обезлюдяват всяка улица, дом по дом. Всеки, който не е на тяхна страна, обявяват за *дезертьор*. В града има сапъори, някои сгради са минираны, на много места избухват престрелки.

И така Хомс – градът, разположен на река Оронт, на магистралата между Дамаск и Алепо, с над един милион души население, Хомс – в който Амир е израснал, създал семейство, обичал и страдал, се превръща в един от центровете на бунта срещу управлението и исканията за по-добро бъдеще.

В Хомс е почти цялата фамилия на Амир, десетки са.

Той се опитва да разбере първите бомби през перспективата на инженерното си образование. Войната, освен всичко друго, трябва да е и техническо задание, система. Оpozнава звука на варелните бомби – самоделни, авиационни, пускани от хеликоптери. Причиняват силни експлозии. Има и други видове оръжия, които Амир търси из дебелите книги – ракети, тежка огнеметна система, свръхзвукови самолети – иска да предвиди последствията от тях.

– Колко време учат, за да натиснат спусъка само за секунда? – пита се сириецът, когото войната заварва в разцвета на силите. – Дали ще ми се наложи да нося оръжие, да защитавам свои от свои?

Още дълго щеше да си задава тези въпроси. Спотаен зад прозореца, гледа навън: хиляди очи дебнат, навсякъде някой шпионира друг, за да остане жив.